Р Е Ш Е Н И Е
№ 46141

гр. София, 23.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 44 състав,** в публично заседание на 10.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **12741** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Х. А. Н., с ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. Н., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4635-000169 от 24.08.2026 г., издадена от С. А. О. – полицейски инспектор към ОДМВР – Б., Районно управление – П..

Делото е образувано пред Административен съд София-град въз основа на Определение № 8920 от 09.10.2026 г. по адм. дело № 2411/2026 г. по описа на Административен съд – Бургас, с което производството е прекратено и делото е изпратено по компетентност на основание чл. 135, ал. 2 във връзка с чл. 133, ал. 1 от АПК съобразно постоянния адрес на жалбоподателя в [населено място].

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради липса на фактически и правни основания и неизпълнение на изискванията за форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона (отменителни основания по чл. 146, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК). Оспорващият поддържа, че не е извършил вмененото му нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП и не е отказвал изпробване за употреба на алкохол, а е изявил желание да бъде изследван с доказателствен анализатор, като полицейските служители не му разяснили процедурата, държали се грубо и не му посочили къде следва да се яви. Твърди се, че наложената мярка има неоправдан санкционен характер в разрез с чл. 22 от ЗАНН. Претендира се отмяна на оспорената ЗППАМ и присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание оспорващият, редовно призован, не се явява и не се представлява. По делото е постъпило писмено становище от пълномощника му адв. М. Н., в което заявява, че поддържа жалбата, няма доказателствени искания и няма да сочи нови доказателства, представя списък на разноските с банково извлечение и моли за уважаване на жалбата и присъждане на разноските по делото.
Ответникът – С. А. О., полицейски инспектор към ОДМВР – Б., РУ – П., редовно призован, не се явява, не се представлява, не излага становище по съществото на спора. С придружителното писмо за изпращане на административната преписка от ВПД Началник на РУ – П. е изразено становище за законосъобразност и обоснованост на оспорената заповед.
Административен съд София-град, Трето отделение, 44 състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 23.08.2026 г. около 10:20 часа в [община], на път втори клас № 99 с посока на движение към [населено място], жалбоподателят Х. А. Н. управлява личния си лек автомобил марка „Б.“, модел „М. Х.“, с рег. [рег.номер на МПС] , като е спрян за полицейска проверка.

При извършване на проверката водачът Н. е отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ARNJ 0048. За констатирания отказ младши автоконтрольор С. Н. е съставила Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 5837255 от 23.08.2026 г., в присъствието на свидетеля-очевидец Н. Н.. В акта е описана фактическата обстановка и е квалифицирано нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП. АУАН е предявен на водача, който го е подписал с изрично отбелязване: „нямам възражения“, и е получил екземпляр от акта и разписката към него на същата дата – 23.08.2026 г. Със съставянето на АУАН на основание чл. 172, ал. 4 от ЗДвП са иззети СУМПС № Y9016109-P, издадено от Кралство Испания, СРМПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели с рег. [рег.номер на МПС] .
На водача е съставен и връчен лично срещу подпис на 23.08.2026 г. в 10:50 часа Талон за изследване № 315525 (ведно със 7 броя стикери с № A137372), издаден по реда на Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. В талона е вписано предписание водачът да се яви във ФСМП – [населено място] в срок до 50 минути от връчването на талона. При връчването на талона за изследване, в частта относно избора на начин на изследване за установяване концентрацията на алкохол в кръвта, по отношение на изследване с доказателствен анализатор провереното лице е посочило „не желая“, а по отношение на медицинско и химическо изследване – също е посочило „не желая“, като не се е явило в посочения срок и лечебно заведение за даване на биологични проби, видно от докладна записка с рег. № 4635р-6755 от 23.08.2026 г. на актосъставителя.
Въз основа на съставения АУАН Серия GA № 5837255 от 23.08.2026 г. и материалите от преписката, на 24.08.2026 г. С. А. О. – полицейски инспектор към ОДМВР – Б., РУ – П., е издал оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № 26-4635-000169, с която на Х. А. Н., на основание чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП и чл. 22 от ЗАНН, е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от шест месеца по отношение на лек автомобил марка „Б.“, модел „М. Х.“, с рег. [рег.номер на МПС] , и са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели с рег. [рег.номер на МПС] . Заповедта е връчена на жалбоподателя срещу подпис на 23.09.2026 г.

По делото е приета административната преписка без оспорване от страните.
При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от

АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК: дали актът е издаден от компетентен орган, в установената форма, при спазване на административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби, и съобразен ли е с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи е определил Областните дирекции на МВР като служби за контрол по чл. 165 от ЗДвП. Със Заповед № 251з-5684 от 07.10.2025 г. Директорът на ОДМВР – Б. на основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 43, ал. 4 от ЗМВР е оправомощил длъжностни лица от ОДМВР – Б., включително полицейските инспектори в сектори/групи „Охранителна полиция“ в Районните управления при ОДМВР – Б. (т. 1.9), да издават заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП. Издателят на оспорения акт – С. А. О., заема длъжността „полицейски инспектор“ към ОДМВР – Б., РУ – П., поради което оспорената заповед е издадена от материално и териториално компетентен орган в рамките на надлежно предоставените му властнически правомощия. Не са налице пороци, водещи до нищожност по чл. 146, т. 1 от АПК.

Обжалваният индивидуален административен акт е издаден в писмена форма и отговаря на всички изисквания за съдържание и реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В заповедта са посочени органът издател, адресатът, индивидуализацията на пътното превозно средство, датата, часът и мястото на проверката, конкретното техническо средство с фабричния му номер, номерът на издадения талон за изследване, констатираното фактическо поведение на водача (отказ да бъде изпробван за употреба на алкохол и неизпълнение на предписанието за последващо изследване), квалификацията на нарушението по чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, както и материалноправното основание за налагане на мярката – чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП и чл. 22 от ЗАНН. Фактическите основания за издаването на заповедта са изложени ясно и се съдържат както в текста на самата заповед, така и в съставения АУАН Серия GA № 5837255 от 23.08.2026 г. и докладната записка, които са част от административната преписка и съгласно трайната съдебна практика на Върховния административен съд допълват мотивите на оспорения акт. Ето защо заповедта е надлежно мотивирана и не са налице основания за отмяна по чл. 146, т. 2 от АПК.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК. Производството е проведено въз основа на редовно съставен АУАН, предявен и подписан от водача лично, като в съответствие с Наредба № 1 от 19.07.2017 г. на водача е връчен Талон за изследване № 315525 с изрично посочване на мястото (ФСМП [населено място]) и срока за явяване (до 50 минути). Жалбоподателят е имал възможност да направи възражения по акта, но изрично е декларирал, че „няма възражения“. Не са нарушени процесуалните гаранции за защита на правата на оспорващия.

Процесната ЗППАМ е издадена и в съответствие с материалния закон (чл. 146, т. 4 от АПК).

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: с концентрация на алкохол в кръвта над

0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, или откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година.
Законодателят е въвел посочените фактически основания в съотношение на алтернативност, а не на кумулативност (в този смисъл са Решение № 17559 от 19.12.2019 г. по адм. дело № 1286/2019 г. на ВАС). Само отказът на водача да бъде тестван с техническо средство на пътя съставлява самостоятелно и достатъчно основание за прекратяване на регистрацията на управляваното от него собствено моторно превозно средство.
В разглеждания случай фактът на управлението на лекия автомобил В. М. xDrive с рег. [рег.номер на МПС] от собственика Х. Н. и отказът му да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ARNJ 0048 на 23.08.2026 г. се установяват по несъмнен начин от съставения АУАН Серия GA № 5837255 от 23.08.2026 г. Актът е съставен от компетентно длъжностно лице по установения ред и съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП се ползва с обвързваща материална доказателствена сила до доказване на противното, която в настоящото производство не бе оборена от оспорващия. Напротив, констатациите в АУАН се подкрепят от докладната записка на актосъставителя и от съдържанието на талона за изследване.
Твърденията в жалбата, че Н. не е отказвал изпробване, а е пожелал изследване с доказателствен анализатор и не му е било разяснено къде да се яви, са изцяло неоснователни и се опровергават от писмените доказателства по делото. От представения Талон за изследване № 315525 се установява, че на водача изрично е посочено мястото за явяване – ФСМП [населено място], както и срокът – до 50 минути от връчването. В самия талон в частта „Избирам да бъда изследван/а за установяване концентрацията на алкохол в кръвта чрез:“ провереното лице Х. Н. собственоръчно е вписало „не желая“ както срещу графата „доказателствен анализатор“, така и срещу графата „медицинско и химическо изследване“. По този начин жалбоподателят се е отказал от всички предвидени в нормативната уредба алтернативни възможности за лабораторно или апаратно установяване на съдържанието на алкохол, не се е явил в посоченото лечебно заведение и не е дал проба за анализ. С това си поведение оспорващият е осъществил фактическия състав на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП.
При установяване на материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП административният орган действа при условията на обвързана компетентност и е длъжен да издаде заповед за налагане на принудителната административна мярка, без да разполага със свобода на преценка дали да я приложи.
Неоснователно е възражението, че ПАМ представлява неправомерна санкция в противоречие с чл. 22 от ЗАНН. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП нямат характер на административно наказание, а представляват самостоятелна форма на държавна принуда с превантивно и преустановително предназначение – да се преустанови извършваното правонарушение и да се предотврати настъпването на вредни последици за сигурността на движението. Производството по издаване и контрол на ЗППАМ е напълно независимо от административнонаказателното производство по налагане на административни наказания по реда на ЗАНН, поради което издаването или обжалването на последващо наказателно постановление не предопределя законосъобразността на приложената ПАМ.
Оспорената заповед съответства и на целта на закона (чл. 146, т. 5 от АПК) и на принципа на

съразмерност по чл. 6 от АПК.
Целта на закона, прогласена в чл. 1, ал. 2 и чл. 171 от ЗДвП, е опазване на живота, здравето и имуществото на участниците в движението по пътищата. Тази цел се постига чрез временно отстраняване от движението на пътни превозни средства, управлявани от лица, които отказват да бъдат изпробвани за употреба на алкохол. Мярката е наложена за срок от шест месеца, който съставлява минималния законоустановен размер по чл. 171, т. 2а от ЗДвП, поради което правата на засегнатото лице не са ограничени в степен, надхвърляща необходимото за постигане на законовата цел.
Доколкото с наложената мярка временно се ограничава упражняването на правомощия, произтичащи от правото на собственост върху МПС, съдът извърши преценка за съответствие с чл. 1 от Допълнителния протокол № 1 към Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). Правото на държавата да прилага контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес е изрично признато в чл. 1, ал. 2 от Протокол № 1. В конкретния случай мярката е предвидена в закон, преследва легитимна цел от висш обществен интерес – безопасността на движението по пътищата – и спазва справедливия баланс между частния интерес на собственика и обществената необходимост от предотвратяване на пътнотранспортни произшествия. Личните или битови неудобства от невъзможността временно да се експлоатира автомобилът съставляват пряка и присъща последица от изпълнението на мярката и не могат да надделеят над защитения обществен интерес.
С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.
Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 44 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. А. Н., от [населено място], подадена чрез адв. Н., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4635-000169 от 24.08.2026 г., издадена от С. А. О. – полицейски инспектор към ОДМВР – Б., Районно управление – П..

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: